



DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ORANDO
ET LABORANDO

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Beköszöntő.....	1
Visszatekintés	2
Jövőre.....	13

Beköszöntő

*Olaszhon. Göndör fellegek.
Sötét ég lanyhul fületteg.
Szökőkut vize fölbuzog.
Tört márvány, fáradt mirtuszok.
(Babits Mihály)*

Ljubljana központjában sétálgatni, majd lenézni a várból a kivilágított városra. Megcsodálni a tengerparton álló Miramare kastélyban a Habsburg fényűzés és az Adria páratlan párosát. A duinói kastély kertjéből tekinteni a végtelennek tűnő tengerre, majd este sokadmagunkkal Aperolt kortyolgatni Udine valamelyik központi terén. Megállni a Padovai Egyetemen Galilei katedrája mellett, vagy éppen a 16. századi boncteremben. A tenger felől pillantani meg Velencében a Szent Márk teret, majd együtt hömpölyögni a tömeggel bármerről bármerre. Hajózni a Canal Grandén, végül már hazafelé tartva Mariborban sétálni a Dráva partján és az Óváros utcáin. Hazatérve olyan nehéz elhinni, hogy mindebben részünk lehetett. Pedig így történt!

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.
Telefon: +36 52 518-536
E-mail: alumni@drhe.hu



2024 augusztusában Észak-Olaszország volt alumni kirándulásunk helyszíne. Ez volt az eddigi leghosszabb utunk, idén jutottunk el legmesszebbre, és most voltunk legtöbben is. Szeptemberi hírlevelünkben útitársaink idézik fel a legemlékezetesebb pillanatokat, legszebb emlékeiket. Azok számára, akik ott voltak, és átélték, valamint azok számára, akik idén nem tudtak velünk tartani. Célunk ugyanaz volt, mint minden évben: együttesen átélt élményeken keresztül építeni a közösséget, megmutatni, hogy egyetemünk közösségéhez való tartozás nem ér véget a diploma megszerzésével. Csoportunk 51 fővel vágott neki az útnak. Lelkészek, tanítók, vallástanárok és hitoktatók, és azok közül is néhányan, akik a Felnőttképzési Központ valamelyik szakirányú továbbképzési szakján végeztek. Velünk tartott Koi Eszter és Kovács Gábor is, akik egy héttel korábban kötöttek házasságot. Vagyis ez volt az első „alumni nászút” közösségünk történetében! Idén is voltak köztünk első kirándulók és sokan eljöttek rendszeres útitársaink is. Jó volt együtt lenni. Ha Isten éltet bennünket, jövőre ismét tervezünk kirándulást.

Hodossi Sándor

Visszatekintés

Az Alumni közösséggel átélt olaszországi kirándulás felejthetetlen élmény volt számomra. Minden helyszín egy külön ajándék volt, legyen szó akár a Miramare kastélyban, a padovai egyetemen vagy a Szent Antal Székesegyházban a tett látogatásról, valamint a rövid tengerparti sétáról Lídón. Az egyik legemlékezetesebb

Velence látványa volt. A Szent Márk térre bekúszó tengervíz megtapasztalása egy nagyon különleges élményt nyújtott. Egy pillanatra szinte megállította az időt számomra, és a történelmi épületek közepette a természet erejére emlékeztetett: mennyire törékeny és mulandó is lehet minden, amit az ember alkotott.

Ez az utazás azonban sokkal több volt, mint a látványos helyek felfedezése. Számomra egy belső utazás, egy mélyebb lelki út is volt. Lehetőséget adott arra, hogy szembe nézzek saját határainnal. A kezdeti félelem az ismeretlentől később új bizalmat adott, és megerősített abban, hogy a közösség támogatásával számtalan akadály legyőzhető. Ehhez hozzásegítettek a reggeli áhítatok üzenetei is, melyek végigkísérték napjaimat. Az Ige szavai újra és újra visszhangzottak bennem, és a csendes pillanatokban elgondolkodtattak: távol a szeretteimtől, a családomtól, a megszokott és többnyire kiszámítható mindennapokból kilépve, kire támaszkodhatom? Újra és újra megtapasztalhattam, hogyan segít át Isten gondviselő szeretete a váratlan helyzeteken.



Az utazás alatt számos mélyebb beszélgetésre is sor került, amelyek során új barátságok születtek. Az egymás iránti figyelem, a közösen átélt élmények és a közösség támogató légköre mind hozzájárultak ahhoz, hogy ez az utazás ne csak egy egyszerű kirándulás legyen, hanem egy olyan lelki és szellemi élmény, amely hosszú távon is meghatározó marad számomra. Már most alig várom a következő lehetőséget, hogy újabb tájakat fedezhessünk fel, hálásan megköszönve ezúton is a szervezők áldozatos munkáját.

Machlinecz Erika

Visszatekintés

Sokan megmosolyogtak, vagy ki is nevettek régebben azért, mert a másodperc tötrésze alatt gyakorlatilag bármi miatt, a legapróbb dolgok miatt is egyaránt folyni tudott és tud a könnyem. Én szeretem így, egyrészt, mert jó, ha az ember meg tudja élni az érzéseit, másrészt mert ez arra emlékeztet, hogy nem szükséges valami extra dolognak történni ahhoz, hogy megérintsen, vagy hatást gyakoroljon rám, a kisebb dolgok is meg tudnak hatni. Persze az Adriai-tenger végülis nem nevezhető kicsinek, akárhonnán is nézzük, de tengert látni manapság nem olyan nagy dolog. Kivéve, hogyha először van hozzá szerencséje az embernek. Ezt az első élményt én az idei Alumni kirándulásnak köszönhetem. Sok jó emlék mellett valószínűleg ez fog a leghosszabb ideig megmaradni: a pillanat, amikor a busz első ülésén ülve megpillantom a látóhatáron is túlnyúló tengert és csurog a könnyem, mert végre eljött a pillanat, amit már évek óta vártam, és mert még csodásabb és hatalmasabb a kékség, mint elképzeltem. És közben eszembe jut nem csak az, hogy „azért a víz az úr”, hanem az is, hogy „az Úr ott van a nagy vizek felett”, Ő, akinek nem csak az élményt, nemcsak a hatalmas tengert, hanem a kis porszemnyi életemet is köszönhetem.



Klément-Balla Zsófia



Visszatekintés

Családtagként vettem részt az alumni kiránduláson Olaszországban. Nem készültünk rá különösebben, nem bújtuk az útikönyveket, pakolni is csak sebtében dobáltuk össze a cuccainkat (indulás előtti nap érkeztünk haza egy hosszúra sikerült családi összejövetelről), csak hagytuk, hogy történjenek a dolgok. Olyasmi érzés volt, mint mikor fiatal felnőttként, érettségi környékén elgondolkodtam azon, hogy vajon milyen lesz majd az életem. Lesz majd saját lakásom, kocsim, feleségem, gyermekeim, állásom, diplomám? Ha lesz, milyen lesz? Fogok tudni utazni, világot látni, nyelveket tanulni, más embereket megismerni? Elgondolkodtam rajta, de nem izgattam magam túlságosan. Amit akkor, a múlt század vége felé láttam magam körül, példaként és ellenpéldaként nem mindig volt megnyugtató, de azért bíztam a jövőben és próbáltam a legközelebbi feladatra koncentrálni, mindenből kihozni a lehető legtöbbet. Aztán nem foglalkoztam többet a jövővel, elmerültem a mindennapi küzdelmekben. Így visszatekintve sokkal többet értem el, kaptam, hullott az ölembé, minden tekintetben, mint amit akkor tizenkilenc évesen el tudtam képzelni, mint amit remélni mertem.

A kirándulással is így jártunk. Nem aggódtunk azon, hogy milyen lesz a szállás, vagy mit adnak majd reggelire, milyen lesz az időjárás, vagy mennyire lesznek elviselhetőek az útitársak. Legbelül tudtuk, hogy jó lesz. Hagytuk, hogy történjenek a dolgok, szinte édesded langyos passzivitásban sodortattuk magunkat az eseményekkel. És kiderült, hogy ugyanaz történt, mint a jövőképpemmel kapcsolatban, harminchárom évvel ezelőtt. Sokkal jobb lett, mint gondoltuk, sokkal szebb dolgokat láttunk, sokkal kellemesebb és hasznosabb beszélgetéseket folytattunk, mint amire számítottunk. Köszönet és hála érte!

Pusztai Gábor



Visszatekintés

Ember tervez...

Van e jobb dolog a világon, mint nyaralást tervezni? Ja..., persze, van, rengeteg, de egy mindenképp: amikor más teszi ezt meg helyettem. Igazából nagyon is szeretem bújni az útikönyveket, böngészni a térképeket, vagy éppen az interneten keresni az érdekes látnivalókat, egy-egy kirándulás előtt, de amikor megkaptam Sanyitól (az alumni kirándulás szervezőjétől) a részletes, gazdag programot, úgy döntöttem, hogy a további, egyéni tervezést most elengedem. A férjem sem bánta, hogy nem kell autópályamatricák vásárlásával, útvonalak tervezésével, benzinkutak keresésével tölteni az idejét.

Megbeszéltük, hogy a csoportos programokon túl élvezni fogjuk a városok hangulatát, bolyongunk majd az utcákon, bekukkantunk az útba eső templomokba, majd betévedünk egy-egy kedves vendéglőbe. A betévedés szó szerint értendő, mert igencsak szeretünk „eltévedni” egy-egy ismeretlen helyen, letérni a turisták számára szinte kötelezően kijelölt útvonalokról, elsétálni a műemlékek és kirakatok csillogásán túl azokba a negyedekbe, ahol éppen olyan hétköznapi élet folyik, mint otthon, mégis, valahogy kicsit mindenhol másképp...

Mindez megtörtént az idei alumni kiránduláson-sőt! Nemcsak visszataláltunk újra meg újra a megbeszélte időben a kijelölt találkozási pontra (na jó, a modern telefonos navigáció miatt ez már nem okozott akkora izgalmat...), de egy olyan extra élménnyel is gazdagodtam, amire most, e sorok írása közben is hálásan gondolok vissza.

Szervezőnk éppoly izgatottan figyelhette a kirándulás közeledtével az időjárást előrejelző oldalakat, mint jómagam, s aggódva látta ő is, hogy a nyári kánikulában éppen utazásunk napjaiban szinte bárhol, bármikor nyakunkba szakadhat egy kiadás, legalább fél napos eső. Persze a programok többsége szabadtéri, városnézős, sétálgató jó időt feltételezett, úgyhogy a kiküldött levélben nem is szerepelt az a helyszín, melyről csak a buszon, az indulás után értesültünk, s mely mégis csodálatos, maradandó élményekkel gazdagított.



A második napon, elhagyva Szlovénia fővárosát, Ljubljanát, a tengerpart felé közeledve nehéz volt eldönteni, hogy strandoláshoz, vagy bőséges égi áldáshoz készülődjünk-e aznap. Ezért iktatott közbe szervezőnk egy Trieszt közelében található kastélylátogatást. Az osztrák Riviéra egyik gyöngyszeme, a Miramare-kastély fehér márványfalaival már

kívülről is elbűvölt engem, s szerintem

minden olyan utazót, aki szeret bekukkantani a történelmi kulisszák mögé. Különösen akkor, amikor hozzám hasonlóan, éppen egy olyan épületbe készült belépni, melynek építetőjéről, s egykori tulajdonosáról, I. Miksa császárról nemrég olvasott egy történelmi regény lapjain.

A kortárs szerző, Bán Mór (ez itt most kicsit lehet, hogy a reklám helye...) ugyan a gödöllői kastély történetéről kezdett írni egy több részes, izgalmasnak ígérkező regényfolyamot, de az első kötetben a Habsburg családi kapcsolatok miatt néhány fejezetet a szerencsétlen sorsú mexikói császár utolsó napjainak felidézésére szánt.

Míg a tágas, szellős, gazdagon díszített és berendezett termekben bolyongtam, szinte magam előtt láttam, hogy a császár öccse milyen szépségben, pompában és nyugalomban élhette itt mindaddig (nem túl hosszúra szabott) életét, míg meg nem érkezett az a mexikói küldöttség, melyet szintén e falak között fogadott, s melynek hívására elhagyta feleségével, Saroltával együtt ezt a békés, boldog menedéket egy rövid, dicstelenül véget érő tengeren túli császári pozíció kedvéért. A kopár szirteken zöldellő több hektáros, egzotikus növényekkel beültetett kert is Miksa jó ízlését tükrözte. Napokig el tudtunk volna bolyongani a trópusi növényritkaságok, tavacskák, szobrok között a labirintusszerű, lugasokkal, pihenőkkel tarkított parkban, vagy éppen a kastélyhoz tartozó tenger sziklás, vadregényes partján.

A többi programért is nagyon hálás vagyok: a reggeli „buszos” áhítatok, a közös városnéző séták, beszélgetések áldásai éppúgy gazdagították életünket, kapcsolatainkat, mint ez a váratlanul, mintegy B-tervként beiktatott kastélylátogatás. Köszönet ezért a földi, s a mennyei „Tervezőnek”.

P. Kárándi Júlia

Más szemszögből is

A Debrecenből való indulás után, az autóbusszon tartott első áhítat igéje a Zsoltárok könyve 19 fejezete volt, ahol a zsoltáros Isten teremtő hatalmáról, útmutató igéjének bölcsességéről és hasznáról beszél. Végül kimondja, hogy mindezek „Szolgádat is figyelmeztetik...”. Az igemagyarázat végén pedig utunk számára a következő kérdés szólt hozzánk: Mit hallunk, értünk meg a nagyszerű emberi alkotások, épületek, freskók és a teremtettség rendje, szépsége által az alkotó ember és a teremtő Isten üzenetéből?

Szép történelmi városok után, Velencéhez hajóval közeledve, a hullámozó tengeren haladva csodáltuk a szigetekre épült híres, kulturális értékekben gazdag várost. A szárazföldre lépve a különböző nyelven beszélő tömeg forgatagában már-már kissé elveszettnek is érezhettük magunkat. A Szent Márk téren ért bennünket az első megdöbbenő hatás, amikor szembesülnünk kellett azzal, hogy ott is a víz az úr. A templomhoz való sorban állás közben döntenünk kellett, hogy vagy levesszük saruinkat és mezítláb állunk a vízben, vagy majd egész nap vizes cipőben leszünk.

A sorban állás közben el lehetett gondolkozni azon is, hogy ez a város, sok csodás épületével, művészi alkotásával együtt hogyan épülhetett a tenger által állandóan ostromolt, laza homokzátonyokra? Jézus is figyelmeztetett arra, hogy szilárd talajra, alapra van szükség, hogy ha jönne a vihar ne dőljön össze a ház. A velenceiek a lagúna laza talajába kb. 10 millió darab, három méteres cölöpöt mélyítve alapozták házaikat, templomaikat.

A római alapokra 1514-ben épült, viharokat és földrengést is átélte korábbi templomtorony 1902-ben mégis összeomlott. Utána építették a Szent Márk székesegyház közel száz méter magas mai harangtornyát, a híres Campanillét.

Feleségemmel felmentünk a toronyba is, hogy ne csak vízszintesen lássuk, vagy éppen ezért ne lássuk meg a város palotáit, házait, szűk sikátorait, csatornáit, hajóit és gondoláit, hanem egészen más szögből, fentről is szétnézzünk.

Csodálatos látvány, teljesen más városkép tárult elénk. A hatalmas dózsepalota és a bizánci stílusú óriási Szent Márk székesegyház fölött is könnyen áttekintve láttuk a tengert és a sok, napjainkra már beépült környező szigetet is. Nem csak a hullámozó tengert láthattuk, hanem a régi római stílusú cseréptetők sokaságának hullámozását is. A város bonyolult szövetéből viszont sok templom tornya emelkedett ki iránytűként.

Itt fent a magasban újra elgondolkozhattunk azon, hogy a tenger által épített és évszázadok óta ostromolt szigetek, különösen fontos volt megtalálni az építkezésekhez szükséges, az évszázadok viharait is kiálló biztos alapot. Ezt a velenceiek az évszázadok folyamán megtanulták és alkalmazták is, mert épületeiknél különösen nagy szükség volt a biztos alapra.



Mire tanított tehát a 19. zsoltár írója amikor meglátta Isten alkotásainak nagyszerűségét és megtapasztalta az Isten beszédének életet megalapozó, vezető, megtartó erejét?

Az élet viharában, örömeiben, nagyszerű kirándulásaiban és csábító, de mulandó szépségeiben az Úr kegyelmes szeretetére és évezredek kiálló, útmutató szavára építsük életünket, hogy megtapasztaljuk és mondhassuk mi is a zsoltárossal együtt: „Szolgádat is figyelmeztetik, ha megtartja azokat, jutalma bőséges.... Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket.”

Püski Lajos

Visszatekintés

Olaszországi úti élmények

Erre az útra, mint mindenki én is izgalommal, lázasan készültem, mert az élethelyzetem miatt sokáig csak országhatáron belül kirándulhattam. Bár sok-sok évvel ezelőtt voltam már ebben az országban, titokban mindig reméltem; hátha megadatnak még külföldi élmények az életemben. Hálás vagyok, hogy Isten előkészítette ezt az utat a számomra, amit imádságban hordoztam.

Örülök, hogy ez az út sok mindenben más volt, mint amit az Utazási Irodák szerveznek. Az imádságos légkör, az áhítatok lélekemelő ereje hatott rám minden egyes nap, amikor elindulhattunk az olasz városokba.

Egyszer azt olvastam, hogy a szépség „Isten ujjlenyomata”. Az egész út során ezt élhettem meg. Nyitott szívvel és szemmel éltem meg az egyes napokat. Bár alig tudtam befogadni az elém táruló szépségeket, engedtem, hogy hassanak rám. A legfontosabb számomra az volt, hogy átéreztem eközben az Isten jelenlétét. A vár tetején, a magasságban és mélységben, a templomok, a múzeumok csöndjében.

A székesegyházak magasságában átéltem a kicsinységemet, törékeny mivoltomat.

Az elém táruló tengerben, ami egybefonódott a mennyel; a napsütésben és a tengerparti szélben az Úr örökké való szeretete és hatalmassága hatott át.



Velencében a nyüzsgő városban az elveszett állapotomat éltem meg, de azt is, hogy nincs az a kicsi sikátor vagy hely, ahol el tudnék rejtőzni előle. Tudtam, hogy a zajban is ott van.

Örülök, hogy voltak, akikkel élményeket és ízeket közösen tudtam felfedezni.

A nevetés, a mosoly az öröm fénye volt számomra, ami áthatotta a nappalokat vagy az estéket.

Jó volt megtapasztalni az olaszok életszemléletét- dolce vita- a tisztelet, a szeretet és a hála érzését, amit a vendégszeretetükben tapasztalhattam meg.

Hálás vagyok az öt nap csodáiért, szépségeiért. Szívembe zártam Lubjanát, Udinét, Padovát és Velencét és velük együtt Isten szeretetét és jóságát ami elkísért ezen az úton.

Köszönöm a szervezők munkáját, akik életére Isten áldását kívánom!

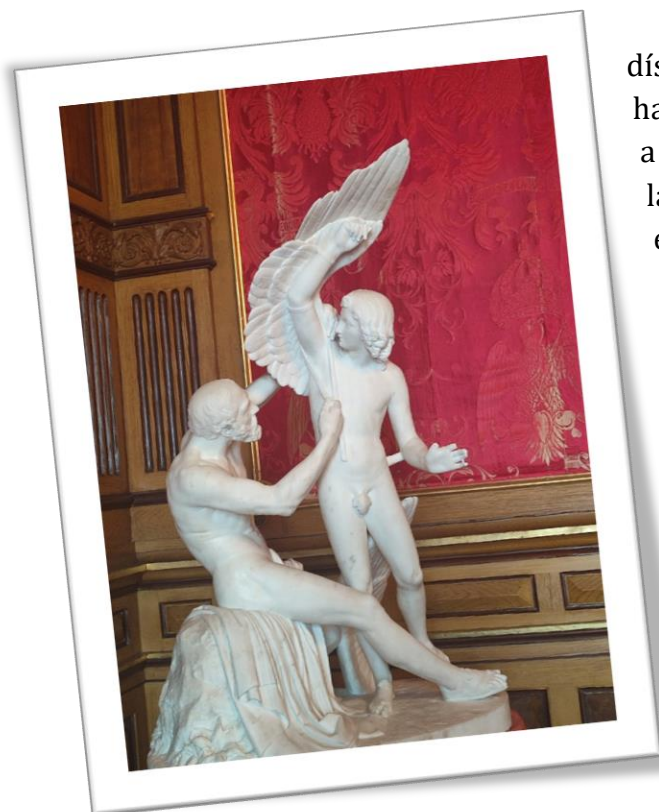
Rácz Klára

Visszatekintés

A 2024-es Alumni kirándulás felejthetetlen élményekkel gazdagított. Bár a hosszú út még a jól felszerelt busszal is jelentett némi kényelmetlenséget, kárpótolt bennünket a gyönyörű tájak látványa. A történelmi városokban már az utcákon való barangolás is izgalmas felfedezéseket tartogatott, rácsodálkozhattunk a szebbnél szebb épületekre, a hívogató árnyékot adó árkádokra, néha bepillanthattunk az olaszok mindennapi életébe.

Nehéz kiemelni egy kedvencet a kulturális és természeti szépségek áradatából, de talán a Trieszthez tartozó Miramare kastély volt az a hely, ahová bármikor szívesen visszamennék. Ezt a romantikus épületet Habsburg Miksa osztrák főherceg építtette isztriai fehér márványból 1856 és 1860 között, és házassága legszebb éveit töltötte itt feleségével, Sarolta belga hercegnővel.

A kopár kőszirtet rengeteg különleges növényvel telepíttette be, hódolva botanikai szenvedélyének.



A kastély eredeti, mívés bútorokkal, csodálatos dísztárgyakkal gazdagon berendezett termei, a hatalmas, szépen gondozott park, az árnyas sétányok, a kék ezer színében játszó tenger megunthatatlan látványa mind-mind örök fotóként marad meg emlékeink albumában. A legapróbb részletektől kezdve, mint egy-egy intarziás asztalka mintázata, a végtelenbe hívogató tenger zúgásáig alig lehetett betelni az élményekkel.

Beszámolómban néhány gondolatot szeretnék megosztani, melyek egy szobor kapcsán jutottak eszembe. A kastély társalgójában található a "Daidalosz szárnyat csatol Ikaroszra" című, nem túl nagy mértű, fehér márványból készült szobor (melynek alkotóját sajnos nem sikerült kiderítenem).

Azt a jelenetet ábrázolja, amikor Daidalosz ráköti a szárnyat fia, Ikarosz karjára. Gyengéd, gondoskodó mozdulat, koncentrált figyelem: egy apa útra bocsátó mozdulata. A fiú légies alakja már a repülést, a vágyott kalandot idézi. Bizalommal tartja karját apja elé. Szép, kedves jelenet ... lenne, ha nem ismernénk a történet folytatását. Ikarosz, nem hallgatva az apai intelmekre, túl közel merészkedett a Naphoz, aminek melege megolvasztotta a szárnyakat összetartó viaszt és a fiú a halálba zuhant.

Ennek fényében a bensőséges jelenet szívszorító látvánnyá válik: a gyermekét -tudtán kívül- a halálba küldő apa.

Elgondolkodtam: előfordulhat a mi életünkben is, hogy a legjobb szándékkal, legnagyobb figyelemmel, legkörültekintőbben kifundált terveinkkel sem érjük el a céljainkat, sőt akár bajt is okozhatunk. Hogyan láthatunk előre? Hogyan, milyen alapon tudunk jó döntéseket hozni?

Pszichológusként (és néha szülőként) sajnos tapasztalom, hogy a legjobb szülői szándék is süllhet el balul, ha a csak a saját fejünk után megyünk, ha a magunkkal hozott, nem jól működő mintákat ismételgetjük.

Máthé-Tóth András teológus szerint Daidalosz és Ikarosz legendája a felnőtté váló gyermek szabadságáról szól, amellyel élhet és visszaélhet. Arról a szabadságról, amit csak a szülőket elhagyva tapasztalhat meg.

Úgy vélem, sőt hiszem, hogy önmagában a legnemesebb emberi szándék is kevés. Akár a saját, akár a szereteteink életét nézzük, Isten segítségül hívása, szavának meghallása, útmutatásának követése nélkül csak veszélyes vakrepülés a szabadságra való áhítozás. Igazi szabadságra Ő hívott el, s Vele biztonságban szárnyalhatunk.

Kathyné Mogyoróssy Anita

Visszatekintés

Egy nagy busz, két sofőrrel, reggel fél ötkor még sehol senki, a Kollégium portását igencsak meglephettük a fél ötös csengetéssel. Lényeg, hogy öt órára csak összejött mindenki az ötvenegy résztvevőből, akiknek itt kellett felszállniuk, és elindulhattunk első úti célunk, Ljubjana felé. Egyszer voltam szlovénekkel egy társaságban itt, azt magyarázták, hogy az egyetlen olyan város, aminek a nevében szerepel a szeretet/szerelem szó (annyit még én is tudok oroszul, hogy "pervuju LJUBOV nyelzja zabüty" – és ez tényleg valami olyasmi). Hogy szeretetben született-e ez a szép kisváros-főváros, azt nem tudtuk meg, de hogy megtalálható benne az a kellemes, mediterrán légkör, amiért érdemes ide ellátogatni, és amit ihletett vezetőnk úgy aposztrofált, hogy az osztrák pontosság és az olasz dolcse vita kellemes keveréke – azt megtapasztalhattuk abban a néhány délutáni órában is ami még maradt a napunkból a hosszú út után.

Következő állomásunkra, Udinébe Trieszten keresztül vezetett az utunk, mert a gondos tervezés a meteorológia előrejelzését is figyelembe véve arra számított, hogy esős napunk lesz. Nem lett. A folytatódó kánikulában járhattuk be a csodálatos trieszti kastélyt (Castello di Miramare), amelyet Ferenc József, apostoli királyunk kevéssé ismert, tragikus sorsú öccse, Habsburger Ferdinand Maximilian von Österreich (1832–1867), azaz Habsburg Miksa személyesen tervezett és építtetett. És amikor végig néztük a műtárgyakkal gazdagon megrakott falakat, a lenyűgöző hozzáértéssel és csodálatos ihletettséggel tervezett kertet, már csak egy kérdés maradt legtöbbünk fejében: aki ilyen fényűzésben, ilyen csodálatos természeti környezetben tölthette napjait – az vajon miért kelt át az Atlanti -óceánon, hogy néhány év múlva egy kivégző osztag előtt fejezze be az életét.

Udinéből Padovába csak 150 kilométert kellett buszoznunk, és máris ott lehattunk Pádovai Szent Antal városában, ahol a leginkább lenyűgöző épület valóban Szent Antal katedrálisa, amely külső megjelenésének összetettsége csak olyan építészeti csodákhoz hasonlítható, mint az Hagia Szofia. Nem lehetett nem észrevenni azt az élő hagyományt, ami itt működik: a templom körüli, a kultuszt kiszolgáló kegytárgy boltok sokaságát, a szerzetesek által a katedrális előtt az iskolás csoportok összetételgetését. A katedrálisba belépve folytatódik az az élmény, amelyet az épület külső megjelenése már elindított a látogatóban. A ma is Portugália védő szentjének tartott, a képzőművészetben leggyakrabban gyermekkel ábrázolt Szent Antal katedrálisa belső falainak sötétsége az éjszaka homályának idézésével őrzi a 35 évesen elhunyt, halála után egy évvel szentté avatott ferences rendi szerzetes hamvait.

Velencébe Udinéből kicsit rövidebb az út, mint Pádovába. Amikor 11 óra körül megérkezett a buszunk Punta Sabbioniba, ahonnan a hajók Velencébe indultak, rögtön megtapasztaltuk, hogy mit jelent az, hogy Velencében nem tud együtt haladni egy akkora csoport, mint a miénk – néhány perc alatt kisebb csoportokra osztva jutottunk az csodálatos városba. Velence történetét mindenki ismeri valamilyen szinten, mert Velencét meg kell magyarázni, mihelyt meglátja valaki a térképen a földrajzi helyzetét. A népvándorlások korától az önálló város-állami fénykoráig ívelő hatalmas történelmi fejlődésben olyan ellenfeleknek állt ellen, mint a Bizánci Birodalom és az Oszmán Birodalom – sikeresen. Ma annak az évi 25 millió turistának – akik között mi 51-en is ott voltunk – próbál ellenállni – reméljük sikeresen. És még ennél is nagyobb megpróbáltatást jelent a város számára, amit azonnal megláttunk, ahogy a főtérre értünk, mert bokáig kellett benne járni. A tengerszint lassú, de Velence számára



végzetes emelkedése jelentheti ennek a kultúrának a végét, amit fájdalmas volt megtapasztalni, még akkor is, ha a 30 fokos melegben üdítő volt a vízben pancsolás a Szent Márk téren. Velence meglátogatására egy napot szánni nem bölcs dolog, de nekünk csak fél napunk volt, tehát az esélytelenek nyugalomával sodortathattuk magunkat a látogatók özönével, véletlenszerűen megállva és megcsodálva valamit, amire nyugodtan ráfordíthattunk volna az egész délutánt. Amit még egy ennyire felszínes látogatás is megmutathat ebből a példátlanul gazdag kultúrkincsből, az a klasszikus és a modern „egyensúlya”, ami alatt azt értem, hogy a klasszikus európai művészetnek az az óriási tömege, amit itt múzeumok, képtárak, galériák és kastélyok rejthetnek, „kiegyensúlyozódik” azzal a modern kommercialitással, ami itt az utcákon látható. Nincs az a kis eldugott mellékutcácska, girbe-gurba átjáró, ahol a tehetős turista ne vásárolhatna magának egy százötven Eurós Hugo Boss nadrágot vagy egy nyolcvankilenc Eurós Louis Vuitton T-shirt-öt. A hatalmas tömeg mindenre kiterjedő nyomasztó hatásától a nap végén mégis csak sikerült eltekinteni az embernek, hogy megmaradhassanak azok a csodálatos építészeti, művészettörténeti töredékek és szilánkok, amelyek megragadnak az ember fejében, amikor ennek a lenyűgözően törekeny másfél évezredes városnak az utcáit járja.

Maribor, Szlovénia második legfontosabb városa volt kirándulásunk utolsó állomása. A nagy egyeteméről, kitűnő sípályáiról ismert várost a Dráva szeli ketté. Kicsit nehezen találtuk meg a város történelmi központját, azt az orsó alakú teret, amelyet ugyanolyan szép, gazdag, a Habsburg monarchia fénykorában épült polgári házak öveznek, mint Selmezbányáét vagy Lőcséét. Az 1918-ban még 80%-ban német-ajkú alsó-stájerországi Marburgból kisebb helyi incidensek után, népszavazás nélkül lett Maribor 1918-ban; amikor Sopron a „leghűségesebb” magyar város lett, lehet, hogy Marburg volt a „leghűtlenebb” osztrák város. Mára ennek nyomait is csak a hozzáértők szeme veheti észre, nem a turistáké. Jó hangulatú csoportképünket egy téglagót templom előtt szimpatikus járókelő készítette el számunkra.

A hibátlan jó hangulatban töltött öt napunk alatt a humoros város-vezetésről és egyéb szervezési teendőkről az egész kirándulás kigondolója és megtervezője, Hodossi Sándor barátunk gondoskodott, akinek figyelméből arra is tellett, hogy a vicces, legtöbbször önironikus megjegyzések közé néha komoly gondolatok is kerüljenek, amelyeken elgondolkodhattunk. Az utazás során a lelki táplálékról lelkész útitársaink gondoskodtak a naponkénti áhítatok megtartásával.

Kőszeghy Attila

Visszatekintés

A varázslat olasz módra

Van abban valami varázslatos, ha útnak indulsz a barátoddal. Kellemesen vegyül benned a várakozás és a félelem. Aztán ezt az érzést oldja benned a csak ti általatok ismert huncutságok sora, a felejthetetlen kalandok és a közös emlékek, mindez egy tökéletes utazás anyagába szőve. És tudjátok, hogy mi még varázslatosabb ettől az érzéstől is? Amikor több baráttal és élménnyel térsz haza, mint amennyivel elindultál.

Nekem az olaszországi utazás ezért volt csodálatos. Olyan élményt kaptam, melyre nem számítottam. Reméltem csodálatos tájat, kellemes tengerpartot, lenyűgöző épületeket, mennyei ételeket, a barátnőmmel töltött minőségi időtöltést. És mindemellé kaptam még megdöbbenést is. Hiszen nem számítottam humorra, őrült nevetésekre, Aperolra, új kapcsolatokra és barátságokra. Meglepő volt, hiszen nem számított a kor, a foglalkozás, a nemed, a lakhelyed. Egy dolog volt lényeges: összetartozunk. Még hozzá egy csodálatos láthatatlan, de annál inkább érezhető szál által. Mindannyiunkban ott munkált, így őszinte szívvel tudtunk örülni, rácsodálkozni, hallgatni, poénkodni. Óriási összekötő ereje van a közös felfedezésnek és ezáltal a belső lelki utazásnak. Ezért



tudtunk szerintem teljes áhítattal és tisztelettel református zsolnárt és dicsőítést énekelni a katolikus székesegyházban, hangosan röhögni az észak-olasz tereken. Belesimulni a komótos vendéglátóhelyek hangulatába. Nem izgulni semmin. Csak úgy létezni. Hiszen egy jelmondatunk volt a frissen alakult kis baráti csapattal: Dolce Vita!

Koncz Kata

Visszatekintés

„Buongiorno Italia, gli spaghetti al dante...” vagyis „Jó reggelt Olaszország: spaghetti a megfelelő ponton főzve...” (Toto Cutugno: Lasciatemi Cantare) Ha már ettél Olaszországban tésztát, akkor most összefut a nyál a szádban, közben szól a füledben a zene: „lásátemíí kántááááreee”.

Hétfőn sok minden zárva van Olaszországban, így a megannyi padovai

Piazza mellett kimaradt a Palazzo della Ragione a 80 méter hosszú termével. De nem is hétfőn kezdődött a kaland, hanem még szombat hajnalban. Szóval mire eljutottunk Padovába, addig jártunk már Ljubljanában és Udineben. De térjünk vissza hétfőre. Amúgy nagyon szép idő volt végig az utazásunk alatt, csak pont aznap nem. Viszont nagyon jó, mert végig vannak árkádok, ahol a galamb turbékolás mellett nyugodtan sétálhatnak az ember még esőben is. Már korábban jártam Padovában, így nem álltam ki a sorokat ismét, hogy lássam Giotto freskóit 15 percben.

Viszont egy kis csapattal – ha már hétfő, és amúgy nyári szünet – beugrottunk a világ egyik legrégebbi egyetemére. Izgalmas, hogy korábban egy vendégfogadó volt ez a történelmi székhely: Bo Palota, ami magyarul ökröt jelent. Hatalmas élmény volt látni a Teatro Anatomico-t, ami Európa első anatómiai terme, és bepillantottunk: „mors ubi gaudet succurrere vitae” (ahol a halál örvend, hogy az élet segítségére siethet). De találkoztunk Galileo Galilei katedrájával is, amin 18 éven át oktatott.

Szeretem Olaszországot, szeretem azt az érzést, amikor az olasz piazzakon sétálgatok gelatoval a kezemben. Sok-sok szemet gyönyörködtető látványban volt és lehetett része a csapatnak, s nem

bántam, hogy ismét láthattam városokat, ahol már jártam,

hiszen mindig másra figyel fel az ember, más érdekli éppen. Szeretek turistáskodni, érdekességeket megtudni, majd azt elmondani másoknak is. Az utazás során elolvastam egy regényt, mondjuk az Rómában játszódtott, szóval képzeletben ott is jártam. Kedves élményem volt Duinóban, míg a többség sétált egyet a kastélyparkban, addig néhányan lementünk egy kikötőbe, s én ott elfogyasztottam a magyar májkrém konzervemet. Idilli látkép volt.

Bízom benne, hogy az Alumni Közösséggel lesz még sok-sok közös élményben, utazásban részünk, ahol felfedezünk, nevetünk, beszélgetünk, egymásnak segítünk. Ciao Italy, arrivederci!

Petkes Piroska Judit

Jövőre, veletek, de hová is?

2025. évi kirándulásunkkal kapcsolatban több ötlet is felmerült lehetséges célpontként. Ezeket összegezve három javaslatot bocsátottam véleményezésre hazaérkezésünk után. Mindháromra közelebbi úti célokat tartalmaz idei utunkhoz képest. Minden évben nem álmodhatunk olyan merészet, mint idén, de néhány évente azért szeretnénk vállalkozni hosszabb utazásokra is. Legtöbben egyetértettek azzal, hogy a legalkalmasabb sáv az alumni kirándulásra az augusztus 15-20 közötti időszak. Ez a lelkesek és a pedagógusok számára is könnyebben szabaddá tehető, mint az őszi és a tavaszi szünet néhány napja.

Az eddigi szavazatok alapján kicsivel vezet Szilézia Stájerország előtt. Krakkó némileg lemaradva áll a harmadik helyen. Többen írtátok, hogy *„jó lesz ebben a sorrendben”* Örömmel olvastam azt a választ is, hogy *„mindegy, hová, úgyis megyünk.”* Mert úgy látszik, egyre erősödő közösségünk is vonzó, nemcsak a meglátogatandó városok. A szavazást nem zártuk le, várjuk a további véleményeket egészen október közepéig, amikor megkezdjük a jövő évi kirándulás tényleges előkészítését. Én már nagyon várom a következő utunkat. Ugye ti is?

Hodossi Sándor

